

заставъ на една тѣсна пѣтека, отъ дѣто минаваше четата и всѣкиго подиръ Начевъ, цѣлуна, пригърна и на всѣкиго кава: „живѣй, юначе, дано се пакъ види- ми!“ Да, тѣзи думи се повторихъ отъ устата на Ки- танчевъ 158 пѣти. Обаче, не съ всички можъ Ки- танчевъ да се види втори пѣтъ; първо и първо съ Начевъ той нѣма щастието да се види, защото въ на- чалото на юлий 1895, върху Начевото тѣло орли, гар- вани, лѣсици и вълци се трупахъ, а пѣкъ въ начало- то на м. Августъ, сжщата година, върху Китанчевото тѣло, надгробни слова се държехъ и вѣнци върху скро- мния му гробъ се трупахъ отъ безбройни тѣ му почи- татели. Нѣ какво да се прави?!... Начевъ и Китан- чевъ поискахъ чрѣвъ редоветъ на борбата да поздра- вихъ свободата на роба; обаче свободата е придру- жена съ юнашка смъртъ, за това и тѣхния гласъ бѣ- ше, „свобода или смъртъ“; разбираше, че търсехъ пър- вото и намѣрихъ второто т. е. смъртъта. Тѣ се борихъ въ своя животъ за това, което свѣти. т. е. за свободата. И двамата тѣзи сжщии синове, Начевъ и Китанчевъ отъ една болестъ погинахъ и за една цѣль животъ прѣдадохъ, прѣдадохъ; го, защото знаехъ, че само.

На природата велика
Живота е вѣченъ;
А пѣкъ този на човѣка,
Кратъкъ и суетенъ.

И защото знаехъ; че
Който иска въ живота,
Честно да живѣе;
Той не трѣбва да се бори,
За туй, що не грѣе.

Тѣхната цѣль бѣше, освобождението на роба отъ робството. Поклонъ, поклонъ предъ тази имъ цѣль!.... Нѣ, както и да е, слънцето заиде, мѣсеца, късно из- грѣва; вмѣсто всичко туй, настанъ ноцъ тъмна, като рокъ, нѣ четата пѣтуваше като вагони, подиръ На- чевъ, който въ този случай, прѣставляваше, като да е парна машина, на която машинистритѣ бѣхъ пѣтево- дачитѣ: Иванъ Сждията отъ Царево село, достоенъ синъ на майка Мокедония и дѣдо Кочарей, посгояния пѣтеказвачъ на четата. . . .